

הגיע מידע חדש בענין פאה נכרית

כן או לא – ולמה – ?

ישנם הרבה קהילות ברחבי הארץ ובעולם שבי"ה מקפידים ללכת בדרך התורה והמצוות, וכל בניך לימודי ה', איזה בתים של תורה, מוסר ויראת שמים, והנשים צנועות ומקפידות על הלבוש שלהן שלא יהיה קצר ולא צר וק"ו שלא יהיה ח"ו שום שסע, וגם לא כל שום מיני וסוגי מכשולות אחרות, ובכלל זה גם את הראש מקפידות לכסות היטב ששום שעה לא תתגלה החוצה, אשריהן – חלקן מכסות את ראשן במטפחות וחלקן מכסות בפאות נכריות, יש פאות חלקיות ויש שלימות, וכאן אנחנו נכנסים לדילמה קשה, מצד אחד אנחנו רואים המון נשים צדקניות חלקן אפ"י רבניות, נשות אברכים יקרים וראשי ישיבות וגם נשות אדמור"ים, שחובשות פאות נכריות לכל סוגיהן, ואין להם שום פקפוק בדבר, ובפרט שישנם פוסקים קדמונים גדולים שאומרים שמותר לחבוש פאה נכרית, ומצד שני אנחנו עדים שהרבה פוסקים אוסרים לחבוש פאות נכריות, וצווחים על זה ככרוכיא, וגם מהמציאות אנחנו יודעים שהפאות בזמנינו מכשילות מאוד כמו שער ואף יותר, ואנחנו עומדים באמצע תמהים ומשתוממים ולא מבינים מה קורה כאן? מצד אחד, איך יכול להיות שמותר ללכת בפאות זמנינו, הרי זה מושך עין ומכשיל יותר משיער! ומצד שני, איך יכול להיות שנשים צדקניות כאלה ילכו בדבר שאסור! ועוד – האם יש טעם למצות כיסוי הראש, ולפי הטעם אפשר יהיה להבין האם פאה נכרית עונה על דרישת התורה לכסות את הראש או לא, אז בואו נברר את הענין בהיבט ההלכתי וגם מצד המציאות שענינו רואות ואז נצא ביחד מהדילמה הזאת.

פרק א

המשנה במס' שבת (דף סד:) אומרת שמותר לאשה נשואה לצאת לחצר בפאה נכרית, אבל לרה"ר בשבת אסור, ולמה? מבארים הראשונים (שהיו כמלאכים) שיש חשש שמא תפגוש האשה את חברתה ברה"ר בשבת ותחלוץ את הפאה להראות לה את יופי הפאה, ותשכח שהוא שבת ותביאנה בידה ארבע אמות ברה"ר ותעבור איסור טלטול בשבת. הרמב"ם בהלכות שבת פרק י"ט הלכה ז' מוסיף עוד טעם שיש חשש שמא תפול הפאה מעל ראשה ותביאנה בידה ד' אמות ברה"ר. וכן הוא בשו"ע הגר"ז (=שו"ע הרב בעל התניא, סי' ש"ג סוף סעיף ט"ז).

ולכאורה רואים מהגמ' הזו שהבעיה לצאת עם פאה לרה"ר זה דוקא בגלל איסור טלטול ד' אמות בשבת, אבל ביום חול אין בזה שום בעיה, וגם בשבת אם יש עירוב מותר.

ובאמת היה גאון גדול מגדולי הפוסקים לפני כ-450 שנה לערך, שקראו לו הגאון מורינו רבי יהושע בועז (שנלבי"ע בשנת ה' אלפים שי"ד) וחי בדור של הב"י (שנלבי"ע בה' אלפים שלי"ה) והרמ"א (שנלבי"ע בשנת ה' אלפים של"ג) הגאון מורינו רבי יהושע בועז היה גאון עולם שכל התורה היתה מונחת לו בכף ידו, אפשר לומר עליו ממש כמשה רבינו בדורו, הוא חיבר סידרה של ספרים ובהם מסורת הש"ס, עין משפט, נר מצוה, ותורה אור, שבו הוא מציין מקורות על כל מקום – אם זה בתנ"ך, בתלמוד, וברמב"ם בסמ"ג ובטור, ובין ספרי הפוסקים שכתב תפס לו מקום חשוב החיבור שנקרא בשם "שלטי הגיבורים" (=ש"ס) על הרי"ף, שם מביא את כל דברי הראשונים – ממש כמו ספר תורה חי! והוא פסק (במס' שבת דף כט. בדפי הרי"ף), על פי המשנה הזאת שמותר לצאת בפאה נכרית, והוא

ג מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם"

מביא שם עוד גמרא במס' ערכין (דף ז:): ומשם רואים גם כן שנשים צדקניות הלכו בפאה נכרית, וכן הוא מביא במס' נזיר דף כח: (בספרו עין משפט אות ב') ראייה שנשים הלכו בפאה נכרית.

במס' נזיר (שם) מדובר שאם אשה קיבלה עליה נדר של נזירות לזמן מסוים ובזמן הזה היא אסורה לשתות יין ולגלח את שיערה. ובסוף ימי הנזירות היא צריכה להביא שלשה קרבנות וגם לגלח את שיערה ובה נגמרה הנזירות. אבל יש כאן בעיה, אם בעלה לא מעוניין שאשתו תהיה נזירה מטעם עינוי נפש שאסורה ביין אז הוא יכול להפר את הנדר, ולא רק זה אלא אפ"י אם כבר גמרה את ימי הנזירות ונזרק הדם של הקרבן ואז כבר מותרת ביין ואין כבר הטענה של עינוי נפש, ונשאר לה רק לגלח את שיערות ראשה אז רבי מאיר (גירסא אחרת רבי) אומר שהבעל יכול לומר שהוא לא מסכים – ולמה? כי הוא אומר אי אפשר (אין רצונו) באשה מגולחת, אני לא מסכים שהיא תהיה בלי שיער, ולכן יכול להפר את הנזירות. אבל חכמים סוברים – וכך נפסק להלכה שהבעל לא יכול להפר את הנזירות בגלל הטענה הזו, מפני שאפשר לאשתו לחבוש פאה נכרית במקום השיער שמגלחת.

ומזה למד הגאון הגדול רבי יהושע בועז בעין משפט אות ב' וזה לשונו "נראה לי היתר מכאן לשערות שנשים נשואות נותנות בראשיהן [וחותם בשמו] יהושע בועז".

גם הרמ"א בספרו דרכי משה על הטור הלכות שבת (סי' ש"ג סק"ה) ובהלכות ק"ש (סי' ע"ה סק"ב) ובהגהותיו בשולחן ערוך (שם סוף סעיף ב'), הביא את דברי השלטי גיבורים להלכה וכן הביאווה עוד פוסקים קדמונים וה"מגן אברהם".

אם כן מה צריך יותר מזה, יש כאן שלש ראיות מהגמ' שפאה נכרית מותרת, אומר השלטי גיבורים – !! – !!

פרק ב

אבל לעומת זה כבר בדורו של הגאון מורינו רבי יהושע בועז, יצא כנגדו בעל המחבר ספר "דרשות מהר"י מינץ", הגאון הגדול מורינו יחזקאל יהודה קצינעלינבויגן שהיה בנו של המהר"ם פאדיווה שהרמ"א מזכיר אותו כמה פעמים בשו"ת הרמ"א בכבוד גדול והיעב"ץ מכנה אותו "גדול הדור". והוא דוחה אחת לאחת את דברי השלטי גיבורים וכתב נגד הפסק שלו דברים קשים מאד וזה מובא בספר "באר שבע" (בסי' י"ה) שנדפס בשנת שע"ד ששים שנה אחרי הדפסת הספר שלטי הגיבורים בשנת שי"ד, ושם הוא דוחה את כל הראיות שהביא השלטי גיבורים – וה"באר שבע" מצטרף למהר"י מינץ קצינעלינבויגן ומוסיף נופך משלו כנגד השלטי גיבורים יעו"ש.

מי שרוצה לשמוע בפירוט ובאריכות בענין יכול לפנות אל המכון להפצת לימוד ובירור דין פאה נכרית טל' 5825891 – 02 [ת.ד. 5252 י-ס], בין השעות 7 בערב ועד 1 בלילה וגם אם תפוס ישאיר הודעה ויחזרו אליו.

נחזור לעניינינו, גם בדורות שלאחר מכן קמו בין 50 ל-100 פוסקים מכל קצוי ארץ כולם גאוני עולם שבכל דור ודור, שחלקו על הפסק של שלטי הגיבורים ומצדיקים את דברי ה"באר שבע" שהם דברים נכונים ומוצדקים שאין שום ראיה שפאה נכרית מותר לצאת בה לרה"ר, אלא הפוך, שהדבר אסור באיסור מוחלט, משום שאם אין ראיה מהש"ס להיתר אז זה אסור מסברא פשוטה מהטעם הפשוט המובן לכל, וכמ"ש הגאון רבי אברהם תאומים בן בתו ותלמידו של הגאון מליסא בעל ה"נתיבות" וה"חוות דעת", בספרו "חסד לאברהם" (אה"ע

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" ה

מתדוית סיי פיז, שנת תרכ"ב) "דכיון שכל האיסור של גילוי השער הוא משום פריצות שמתנאית לבני אדם מה לי שער עצמה או שער נכרית הנראית כשער עצמה, תורה אחת להם ואסור מן התורה, הואיל וקישוט זה אסרה תורה – וזהו האיסור שאסרה תורה". וכך כתב כבר לפני כמאתיים שנה, הגאון רבי יעקב אורנשטיין בספרו "ישועות יעקב" ועוד הרבה פוסקים שפיאה הנראית כשיער אסורה מדאורייתא.

ודבר זה אומר דרשני, איך העזו לחלוק על פסק הגאון הגדול הזה בעל השלטי גיבורים וחלקם בביטויים חריפים, ולא אחד ולא שנים אלא הרבה יותר מ-50 פוסקים! כולם גאוני עולם –! –! –! –? –? –?

פרק ג

אבל הדבר פשוט – אותם הגאוניים שחלקו על השלטי גיבורים למדו את הגמרות הללו וגם את כל המפרשים הראשונים וראו בפירוש בתוך דבריהם, שכל ההיתר בגמ' לצאת בפאה נכרית זה רק לחצר ובבית שזה רה"י (=רשות היחיד) שלה. רש"י במס' בבא בתרא בתחילה כותב שרוב תשמישן היה בחצר, שם בישלו ושם אפו, ושם כיבסו, ושם ורק לשם מותר לאשה לצאת בפאה נכרית וזה כדי להתנאות לפני בעלה. אבל לצאת לרה"ר בפאה נכרית מגולה אין שום ראייה שמותר אלא אם כן הפאה מכוסה כולה במטפחת בדיוק כמו שמכסים שיער לגמרי. וכמו שנביא להלן שיש הבדל בין רה"י לרה"ר.

וכאן המקום להזכיר בקצרה את הדחיות של הפוסקים – הגמ' במס' שבת אומרת שהחשש הוא שהאשה תחלוץ את הפאה ברה"ר להראות את יופי הפאה לחברתה

ותשכח שהוא שבת ותביאנה בידה ד' אמות ברה"ר, ואם נאמר שהפאה היתה מגולה כמו שהולכות הנשים היום, לא מובן איזה חשש יש שהאשה תוריד את הפאה ברה"ר, וכי יעלה על הדעת שאשה נשואה תגלה את שערותיה ברה"ר לעיני הכל? ! אדרבה, במשנה בשבת (דף נ"ז. ובדף ס"ד:) בענין תכשיט שקורין טוטפת או תכשיט שקורין סרביטין מפורש שאין שום חשש שהאשה תגלה את שערותיה וזה דבר פשוט! וגם בדף נ"ז: בסוגיית כבול שהיא כיפה של צמר תחת המטפחת כתוב שאין חשש שתשלוף את הכיפה אם יתגלה שיערה יעו"ש בדברי רש"י, וכן בדף ס. ברש"י ד"ה טהורה, וזה מופיע גם בשו"ע (או"ח בהלכות שבת סי' ש"ג ס"ב) בדברי מרן השו"ע והרמ"א ובשו"ע הגר"ז (סי' ש"ג סעיף ד'), שאין שום חשש שהאשה תגלה את שיערה ברה"ר כנ"ל – ורק בתולה אינה חוששת לגילוי ראשה.

ואם בכל זאת הגמי' חוששת בענין הפאה שהאשה תוריד אותה ברה"ר כדי להראות לחברתה – **הרי כשמעיינים בכל הראשונים בלי שום יוצא מן הכלל רואים בבירור שהפאה היתה מכוסה, וגם הגאון מוילנא כותב שהפאה היא תחת כיסוי הראש שלה, כדלהלן – והחשש הוא שתשלוף את הפאה מתחת לכיסוי ותראה לחברתה ולא יתגלה שיערה, וזה בדיוק דומיא דכבול שהיא כיפה של צמר תחת המטפחת שמובא בגמ' (שם נ"ז:) ששולפת הכיפה מתחת למטפחת ולא מתגלה השיער כמבואר שם ברש"י ובראשונים יעו"ש, ובדיוק כך החשש הוא שתשלוף הפאה מתחת למטפחת.**

ודבר זה מבואר היטב בכל הראשונים ונפרט אותם – רש"י במשנה במס' שבת (דף ס"ד:) ושם בר"ן על הרי"ף, ובפסקי רי"ד, וברבינו עובדיה מברטנורה, וברשב"א וריטב"א (דף ס"ה. ד"ה אמר אביי), וברמב"ם (פרק י"ט מהלכות שבת הלכה ז'), וברבינו ירוחם (נתיב י"ב חלק י"א), ובטור

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" ז

ושו"ע (הלכות שבת ס"י ש"ג סעיף י"ח), ובערוך (ערך פאה), וברש"י במס' ערכין (דף ז:). – שהרי כל הראשונים האלה פירשו **שרק אשה ששערה מועט הצטרכה לפאה** – והר"י מלוניל וחידושי הר"ן והמאירי ופירוש המשניות להרמב"ם שם במס' שבת פירשו **שרק אשה ששערה מועט או ששערה לבן או שאינו נאה הצטרכה לפאה** – אבל כל הנשים ששערן נאה והרבה, לא היה להן כלל פאה! משום שלא היה להן שום צורך בה, לא בחצרון ולא ברחוב, כי בזמנם הלכו בחצר בגילוי שער [כרוב הראשונים והאחרונים במס' כתובות (דף ע"ב:). – וכדלהלן, טרם שקיבלו חומרת הזוהר באיסור חמור כמ"ש במשנה ברורה (סימן ע"ה סק"י"ד)] וברחוב היו כולן מכסות שערן במטפחות – **נמצא שבזמן הש"ס היה המציאות שכל אחד ראה, שברחוב כולן היו מכוסות במטפחות והרחוב היה מלא במטפחות ולא כמו היום שהרחוב מלא בפאות** – ולפי זה יוצא שזו עם הבעיה ששערה מועט או לבן, כדי שלא תתגנה על בעלה הצטרכה לפאה ללכת בה במגולה רק בחצר, להידמות לכל הנשים ששערן מרובה ונאה שהלכו בחצרותיהן בשער מגולה, וכשיצאה לרחוב אף היא כסתה את הפאה לגמרי במטפחת כדי להיראות ככל הנשים שאין להן בעיה בשערותיהן שכיסו ראשיהן במטפחות, דאם לא כן, תהא שונה מכל הנשים, וכל מטרתה היא הרי להיות שווה לכולן ולהיראות כמותן.

וגם הגאון מוילנא בספרו שנות אליהו על מס' שבת (פ"ו משנה ה') כותב וזה לשונו "ובפאה נכרית פירוש שאין לה שיער נוטלת שיער ומכנסת תחת הצעיף כדי שתתראה בעלת שיער!" ולכן חוששין שתשלוף הפאה מתחת למטפחת ולא יתגלה שערה כנ"ל, או שמא תפול הפאה מעל ראשה והמטפחת נשארת על ראשה [אם יש אפשרות

כזו] חוששין שמא תביא את הפאה בידה, שהרי שיערה נשאר מכוסה במטפחת – או שהפאה תפול ביחד עם המטפחת, והיא תמהר להתכסות במטפחת ואת הפאה תביא בידה – שאם לא כן, אלא שהיא הולכת רק עם פאה מגולה כמו שהולכין היום, אז אין שום חשש שאם הפאה תפול היא תביא אותה בידה ותשאר בגילוי הראש – שהרי אפי' גבר מותר ללכת בשבת בכובע על ראשו ואין חוששין שמא יפול ויביאו בידו, כמו שכתב המשנה ברורה (סימן ש"א ס"ק קנ"ג) וזה לשונו "לאפוקי סתם כובע שאדם נושא על ראשו אין לחוש דייתי לאתווי ד' אמות דבדאי לא ילך בגילוי הראש" עכ"ל – וק"ו באשה שלא תלך בגילוי הראש – כמובן לכל – שיש לה בזה בזיון גדול וגם מוזהרת על זה מן התורה.

ואם כן אין שום ראייה מהגמ' בשבת שמותר לצאת בפאה מגולה לרה"ר אלא אדרבה ברשות היחיד היא מגולה וברה"ר שיש אנשים זרים היא מכסה את הפאה כולה עם מטפחת בדיוק כמו שמכסים שיער.

גם מהגמ' במס' ערכין (דף ז':) המעיין שם ברש"י רואה נכוחה שהפאה מגולה רק ברה"י כנ"ל – ואותו דבר מי שמעיין במס' נזיר (כ"ח:) רואה באופן מוצק שהפאה מגולה רק ברה"י ולא ברה"ר, ואדרבה מהגמ' בערכין ובנזיר יש ראיות הפוכות, שאם הפאה מגולה ברה"ר, היא אסורה בדיוק כמו השערות שאסור מדאורייתא מ"דת משה", כידוע – ומי שרוצה לשמוע באריכות יתקשר לטלפון 5825891-02, ויראה את הכל באופן מוכח.

בואו נסתכל קצת במס' נזיר מה היא טענת הבעל שאי אפשר לו באשה מגולחת, מה מפריע לו, הרי האשה תמיד הולכת בכיסוי מטפחת על הראש, ואם כן – לא רואים את התגלחת אז מה טענתו?!

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" ט

אלא היה מנהג בזמן הגמ' שהלכו ברה"י בגילוי ראש ממש, טרם שנתפרסם חומרת הזוהר כמו שנבאר מיד, אז מובן שטענת הבעל היא על רה"י שאין רצונו באשה מגולחת, ועל זה טענו לו חכמים שאפשר בפאה, אבל כשיוצאת לרה"י היא שמה מטפחת על הפאה בדיוק כמו שעד עכשיו היא היתה שמה מטפחת על השיער שלה – שהרי עד עכשיו היא גם כסתה את השער שלה ברחוב, והיא תיראה בדיוק כמו שנראתה עד עכשיו מכוסה במטפחת, וגם תיראה כמו כל הנשים שהיה להן שיער נאה והרבה שלא היה להן כלל פאה וכיסו ראשן ברה"י במטפחת כנ"ל – והפאה היא במקום השער ותחליף לשער וחובשים אותה מגולה במקום שמותר לגלות השער – ולא כתחליף למטפחת כמו היום בזמנינו.

הרי שבכל הגמרות רואים בעליל ובבירור גמור שהפאה גלויה רק ברשות היחיד, אבל ברה"י היא מכוסה לגמרי כמו שער ממש – ולכן העזו לחלוק על גאון הגאונים השלטי הגבורים ואוסרים באיסור מוחלט, שהרי כולם מודים שאם אין ראייה מהשי"ס להיתר, זה אסור מסברא פשוטה, מהטעם הפשוט המובן לכל, וכנ"ל מהגאון בעל "חסד לאברהם" "דכיון שכל האיסור של גילוי השער הוא משום פריצות שמתנאית לבני אדם מה לי שער עצמה או שער נכרית הנראית כשער עצמה, תורה אחת להם ואסור מן התורה, הואיל וקישוט זה אסרה תורה – וזהו האיסור שאסרה תורה".

ועיין תוספות הרא"ש (בי"מ צ. ד"ה היתה אוכלת ומתרת) שבמקום שהטעם ברור, לכו"ע דרשינן טעמא דקרא, וגם המעיין בתוך דברי השלטי גבורים בעצמו רואה שבלי ראיות לחתיר, הוא אוסר פאה מדאורייתא כשער ממש, וזה סברא פשוטה שהפאה היא פריצות כמו שער, כל אחד רואה את זה במציאות ויודע זאת באופן ברור, אפילו כל תינוק ותינוקת יודעים זאת.

פרק ד

ועכשיו נחזור לבאר בגמי בכתובות (דף ע"ב:) מבואר ברובא דרובא – בערך בכ%95 – מהראשונים שאין איסור לאשה להיות בחצר ובבית בגילוי ראש, אין בזה לא "דת משה" שהוא איסור דאורייתא, ולא "דת יהודית" שהוא מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל, כמו שכתב הרמב"ם הלכות אישות (פרק כ"ד הלכה י"ב) ובטור וש"ע (אבה"ע"י סימן קט"ו סעי' ד') וז"ל "איזו היא דת יהודית הוא מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל" עכ"ל – היום מקפידים לכסות אפי בבית כי נתגלה ספר הזוהר שכותב דברים חמורים מאוד על מי שמגלה שיערה אחת אפי בבית, והביא את הזוהר הזה המגן אברהם (סי' ע"ה ס"ק ד') והמשנ"ב (שם סק"ד) וכן מה שידוע הגמי ביומא (דף מ"ז), על קמחית שזכתה לשבעה בנים כהנים גדולים, וכשנשאלה על זה אמרה "מימי לא ראו קורות ביתי קלעי שערי" ! מובא בדרכי משה (אבה"ע"י סי' קטו סק"ד) ובמשנה ברורה (סי' ע"ה סק"ד) – אבל לפני שנתפשט ספר הזוהר והמעשה של קמחית נהגו ללכת ברה"י בגילוי ראש, אמנם, יש מיעוט – בערך כ%5 – מהפוסקים שסוברים שגם בזמן המשנה והגמי החמירו ממנהג "דת יהודית" לכסות את הראש גם ברה"י.

ואחרי כל ההסבר הזה נשאלת שאלה גדולה איך יתכן שהגאון מורינו רבי יהושע בועז בעל שלטי הגבורים הביא ראיות שהם דחיות, והדבר פשוט לכל מי שמעיין שמהגמרות הנ"ל יש ראיות רק שברשות היחיד גילתה את הפאה, אבל ברה"י הפאה היתה מכוסה כולה לגמרי בדיוק כמו שמכסין שערות לגמרי, כמבואר – לא יתכן בשום אופן שבעולם שגאון עולם כזה לא ידע ח"ו מה שכל הבאים אחריו ידעו, ומה שפשוט לכל מעיין כנ"ל, הרי הוא היה כמשה רבינו בדורו !

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" יא

פרק ה

ועכשיו נביא בקצרה את הטעם למצות כיסוי הראש, במשנה בכתובות (ע"ב.) "ואלו יוצאות שלא בכתובה העוברת על דת משה ויהודית. ואיזו היא דת משה? מאכילתו שאינו מעושר וכו' ואיזוהי דת יהודית יוצאה וראשה פרוע וטווה בשוק וכו'". ע"כ.

ובגמרא (סו): "ראשה פרוע דאורייתא היא דכתיב 'ופרע את ראש האשה' ותנא דבי רבי ישמעאל אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש".

ופרש"י שם: "אזהרה. מדעבדין לה הכי לנוולה מדה כנגד מדה כמו שעשתה להתנאות וכו' אי נמי וכו' שמע מינה אין דרך בנות ישראל לצאת פרועות ראש".

ומבואר בהגרי"פ פערלא (בספר המצות לרבינו סעדיה גאון עשה צ"ו) שהלימוד הוא משום שרואים מכאן **דדבר פריצות הוא ומביא לידי גילוי עריות**, לפיכך אסור משום שהדבר מביא לידי מכשול. – **מכל זה אנו רואים שההתנאות בשער 'מביא לידי עבירה'.**

ובתוספות שם ד"ה בטווה ורד כנגד פניה – "ר"ח פי' טווה ורד – צמר אדום היא טווה, שיפול על פניה מזהרוריתו, וזהו עזות מצח ופריצות".

ובפירוש המשניות להרמב"ם שם "ואמרו וראשה פרוע וכו' או נתנה וורד או הדס או רמון וכן הדומה לזה בגבות עיניה או על לחייה וכל כיוצא בזה מן הפריצות ומיעוט הצניעות".

ובשיטה מקובצת שם "...הנכון כמו שפירש הרמב"ם שנותנת וורד סמוך לפדחתה או בפילכה כנגד פניה והוורד נותן אדמימות בפניה".

וז"ל הרא"ש שם (סי' ט"ו) "האי דעוברת על דת משה ויהודית אין לה כתובה, היינו בדבר שהיא מכשילתו ... כגון שהאכילתו חלב או דם ... אבל אם היתה עוברת בשאר עבירות כגון שהיא עצמה אכלה דבר איסור לא הפסידה כתובתה. ודת יהודית משום חציפותא ומשום חשד עבירה הוא דמפסדה". עכ"ל.

ובמאירי שם כתב: "ואחר כך פירש פרטים שבדת יהודית וכולם עניינים של צניעות ומתורת שהם דברים של פריצות ויוצאים מהם דרכים ושבילים לעבירה וכו'". וע"ע שם באורך.

והנה מצינו כאן דבר מיוחד, שאיסור התורה הוא רק ברה"ר, אבל בבית וחצר מותרת בגילוי השער, חזינן שהתורה הקפידה על ההתנאות בפני אחרים, וכן מפורש בתרומת הדשן (סי' י"ז) בביאור טעם האיסור, כנ"ל בפירושים ברש"י, וז"ל "דבחצר האשה אינה צריכה שום כיסוי... דודאי איסור גילוי הראש דאשה איננו אלא משום פריצות דגברי והיכא זלא שכיחי כגון בחצר אין קפידא". וכן מפורש בריטב"א (שם במס' כתובות) ובתוס' רי"ד (במס' שבת דף נז.). שטעם האיסור הוא משום פריצות.

וזה לשון הלבוש (אה"ע סי' כא סעיף ב) "לא תלכנה בנות ישראל פרועות ראש בשוק שזה הוא פריצות לאשה". ומרן החפץ חיים (בהקדמת ספרו גדר עולם) כותב שכיסוי השער הוא "מטעם הצניעות, כידוע".

פרק ו

נחזור לעניינינו שאיך יתכן שהגאון מורינו בעל שלטי הגבורים הביא ראיות שהם דחויות ופשוט לכל מי שמעיין, שמהגמרות הנ"ל יש ראיות רק שברשות היחיד הלכה בפאה מגולה, אבל ברה"ר הפאה היתה מכוסה כמבואר!

כדי להבין את כל זה נתחיל להסביר כדלהלן, הנה – כשמתבוננים בדברי הקדמונים החולקים על השלטי גיבורים רואים שהסיבה שהיה פשוט להם לפרש דברי השלטי גיבורים שמתיר לצאת בפאה נכרית מגולה לרה"ר, ולא פירשו דבריו שמתיר רק לחצר ולא יהיה שום קושיות עליו, זה היה רק בגלל שלא היה להם שום ברירה אחרת.

לדוגמא, נביא חלק מדברי הגאון היעב"ץ בחידושו לנזיר ובספרו שאילת יעב"ץ (חלק א' סימן ט"ו) שהוא הסתפק בדברי השלטי גיבורים אם הוא התכוון להתיר ברה"י או ברה"ר, ומקשה עליו ממה נפשך! – **אם הוא התכוין להתיר רק ברה"י הרי פשוט שמותר שהרי גם שיער מגולה מותר ברה"י, ואם הוא מתיר גם לרה"ר אבל עם מטפחת שמכסה את כל הפאה הרי גם כן פשוט שמותר – מה הבעיה – ?** ולכן מחוסר ברירה נאלץ היעב"ץ להגיע למסקנה שהשלטי גבורים התיר לצאת לרה"ר עם פיאה מגולה, והקשה עליו חבילות של קושיות וכמוהו נתקשו עוד הרבה גאוני עולם, ואין שום פותר לקושיות שהקשו! – ולמעשה, כל מי שלומד רואה זאת באופן חד וברור שאי אפשר ללמדו על רה"ר – וכל זה הם לא דברים עמוקים אלא דברים ברורים ופשוטים – והיה חסר רק גילוי דרך שאפשר ללמדו על חצר ואז היו כולם לומדים אותו על חצר!

פרק ז

ובאמת – הרבה מהפוסקים היה גלוי להם את הדרך הזו, שהשלטי גיבורים התיר רק בחצר בלבד – וזהו המידע החדש שמצאנו ושהוא ברור כמו שמש בצהריים, **ושלפיו ניתרצו כל הקושיות והתמיהות שהקשו על שלטי הגיבורים כל גאוני הדורות שחשבו שהוא מתיר ברה"ר כמבואר לעיל.**

כך כתב הגאון מורינו רבי יאיר בכרך בעל היחוות יאיר" בספרו "מקור חיים" על השו"ע שזכינו לאורו ונדפס מכת"י בשנת תשמ"ב ע"י מכון ירושלים. וכ"כ בשו"ת "פני יצחק" להגאון רבי יצחק אבולעפיא בשנת תרנ"ט. וכ"כ בשו"ת "חקל יצחק" הוא הגאון מספינקא מלפני כמאה שנה. וכ"כ בספר "גדולת מרדכי" להגאון ר' מנחם מרדכי פרנקל תאומים בשנת תרס"ב. **וכל אלו מבינים בפשטות בדברי השלטי גיבורים שהתיר לצאת בפאה נכרית רק לרה"י.** וכן הרמ"א שהעתיק שלש פעמים את השלטי גבורים להלכה יש בדבריו הרבה דיוקים והוכחות שלמד כך בשלטי הגבורים. וכן הפוסקים הקדמונים וה"מגן אברהם" שהביאו את דברי השלטי גבורים והרמ"א להלכה, הבינו כך בדבריהם שהתירו רק ברשות היחיד – וגם ה"באר שבע" והיעביץ המובא לדוגמא לעיל, וכל הפוסקים גאוני הדורות שחלקו על השלטי גבורים, המעיין בדבריהם רואה בבירור שגם הם היו לומדים אותו על חצר אילו היו רק יכולים כנ"ל בפרק ו.

רק לפי ההסבר הזה צריך להבין מה החידוש של שלטי הגיבורים? הרי הסברנו מקודם שלפי כ-95% מהפוסקים ראשונים ואחרונים אין איסור לצאת לרשות היחיד אפי' בשיער מגולה אז אין צורך להתיר פאה לרה"י! – ?

אלא – נכון שיש כ-95% שסוברים כך – אבל הרי כבר הבאנו למעלה שיש כ-5% מהראשונים והאחרונים שסוברים

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" טו

שגם ברה"י נהגו כבר בזמן המשנה לכסות את השיער מדין "דת יהודית" שהוא מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל, ולא רק בגלל הזוהר וקמחית, והשלטי גיבורים הוא מהכ"כ 5% הפוסקים האלה, שבמס' כתובות (דף ל"ב: בדפי הרי"ף, בסוף אות ב') כותב השלטי גיבורים שכבר החמירו בחצר שלא ללכת בשיער גלוי, והבית שמואל בשו"ע אבה"ע (סי' כ"א סק"ה וסי' קט"ו סק"ט) פוסק כמוהם שגם בחצר כיסו את השיער מדין "דת יהודית" שהוא מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל. ולכן השלטי גיבורים לשיטתו צריך להביא היתר לצאת בפאה נכרית לחצר ומביא ראיות שכשנהגו להחמיר ולאסור שיער בחצר לא נהגו איסור על פאה נכרית, וזהו כוונתו במה שכתב "מכל מקום 'לא נאסרי' בשביל כך וכו"י שאע"פ שאמרינן בערכין שפאה היא כגופה ממש והיה צריך להיות שפאה אסורה גם בחצר כמו שיער כקושייתו – אבל "מכל מקום 'לא נאסרי' בשביל כך וכו"י שהרי מן הדין מותר גם שיער וזה נאסר עליהם ממנהג שנהגו איסור, אז בשער נהגו ובפאה לא נהגו ולכן "לא נאסרי" (כך כתב הגאון הגדול רבי יוסף שאול נאטנזאן בספרו מגן גבורים סי' ע"ה) שהשאירו קישוט זה שלא להתגנות על בעליהן בדיוק כמו שחז"ל התירו בשבת פאה נכרית בחצר כמבואר במס' שבת (דף ס"ד:) ע"ש, וכן הוא מתיר פאה לענין "ערוה", שמותר לקרוא ק"ש ודברים שבקדושה מול פאה נכרית ואין בזה משום "ערוה", וגם אין בה משום לכסות "ערוה" אפי' בבית המובא בטור ושו"ע (סי' ב')

נכלל זה רק בזמניהם - אבל בזמנינו שמקור השער הטבעי שמייצרים ממנו את הפאות הוא מהודו שמגלחין שם השערות לשם עבודה זרה שנקרא "בודהה" - כל הפאות המעורבות עם שיער טבעי אסורות גם בבית וחצר מאיסור הנאה של עבודה זרה, כמ"ש הרמב"ם פ"ז דע"ז ה"ב "עבודה זרה ומשמשיה ותקרובת שלה וכל הנעשה בשבילה אסור בהנאה שנאמר ולא תביא תועבה אל

ביתך, וכל הנהנה באחד מכל אלו לוקה שתים אחת משום ולא תביא ואחת משום ולא ידבק בידך מאומה מן החרס" כמובא להלן פי"א באורך ואין לזה ביטול ע"ש].

והאחרונים הנ"ל סיימו שבזה ניתרצו כל הקושיות והתמיהות שהקשו כל גדולי הדורות על

שלטי הגיבורים. – שהרי ממס' שבת וממס' ערכין יש ראיות שבחצר הלכו בפאה נכרית, וגם ממס' נזיר הוא מביא ראיה שבפאה נכרית לא נהגו איסור ולכן היו יכולין לנהוג איסור על שער בחצר, כדחזינן שם שהאשה לא היתה יכולה לנדור נזיר אלא על ידי זה שיש לה את האפשרות ללבוש פאה נכרית, שהרי כשנודרת נזיר היא מחוייבת לגלח והבעל יכול לטעון שאי אפשר בזה, (שהרי נתנה תורה כח לבעל להפר נדריה אפילו בענין שלא תלבש רקמה יום אחד [עי' רמב"ם פי"ב מנדריס ה"א וה"ה], ק"ו בענין השער שהוא עיקר תואר בני אדם [ספר החינוך מצוה שע"ד], וכדאמרינן שם שהבעל יכול לטעון "אי אפשר באשה מגולחת" ולא אמרינן אפשר שתכסה במטפחת, אלא הבעל יכול לטעון שהוא רוצה בקשוט השער) – ואמרינן שם שהתשובה לטענתו הנ"ל היא "אפשר בפאה נכרית" שהפאה יש בה אותה פעולת נוי ממש כמו שער – ולכן כשהחמירו בנות ישראל לנהוג איסור בשער בחצר, היו מוכרחין להשאיר קישוט הפאה שלא לקבל עליה איסור, כדי שיהיה באפשרותן לקבל עליהן איסור על השער, כמו שרואים שם בגמ' שמבלעדי העצה שאפשר בפאה נכרית לא היה באפשרותה ולא היתה יכולה לנדור נזיר.

ואדרבה – מהגמרא בנזיר יש ראיה מוכחת ומוצקת שפאה

נכרית אסורה בדיוק כמו שער – דהרי רואים משם

שלבעל נחשבת פאה נכרית תחליף לשערה והוי כמו שער ממש, דאלייך עדיין הוא יכול לטעון אי אפשר באשה מגולחת. וא"כ אם רואים שפאה הוה לגבי הבעל בדיוק כמו השער ונותנת לבעל מה שהשער נותן, ממילא לגבי איסור פרועת ראש שאיסורו הוא

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" יז

שמתנאית בשערה לאנשים אחרים, הרי הפאה נותנת אותו דבר שהשער נותן – וגם בספר "תורת שבת" (או"ח ש"ג ס"ק יז) כתב כך.

שנינו במשנה (אבות פ"ד מ"ה) "הלומד על מנת ללמד מספיקין בידו ללמוד וללמד, והלומד על מנת לעשות מספיקין בידו ללמוד וללמד לשמור ולעשות", ופירש שם רבינו יונה וז"ל: "הלומד על מנת ללמד – פירוש, חס ושלוש שאין זה מדבר בלומד על מנת ללמד ולא לעשות שזה אין מספיקין בידו לא ללמוד ולא ללמד, אלא על מנת לעשות איסור והיתר כמשמעו, לא שיטרח ויעיין הרבה אולי ימצא איסור בדברים המותרים אך לוקח הדברים כפשוטן מפני כך אין מספיקין בידו אלא כפי מחשבתו ללמוד וללמד – והלומד על מנת לעשות מספיקין בידו ללמוד וללמד ולעשות – ר"ל שדעתו לפלפל בלימוד כדי לדעת אמתת הדברים, ורצונו לטרוח כמה ימים ושנים להשיג דבר קטן ולנהוג עצמו על פי האמת, הרי זה למד על מנת לעשות, שכל עיקר מחשבתו אין כי אם אל המעשה להיות אמיתי ולפיכך מספיקין בידו ללמוד וללמד ולעשות שהכל בכלל המעשה".

בשו"ת הרדב"ז (ח"א סי' שני"ט וח"ד סי' ע"ג וסי' צ"ד וח"ח סי' קמ"א) הביא מ"ש הריטב"א ז"ל בשם רבותיו ז"ל בפסחים (דף נא. ד"ה וכתב עוד) עלה דמתניתין דמקום שנהגו והדבר פשוט שאין משנתינו וכל הגמרא אלא במנהג שהוא להחמיר אבל במנהג להקל לעולם אין חוששין לו ואפילו היה על פי גדולים שבעולם כל שנראה שיש בו צד איסור ומיהו במקום שאין האיסור ברור והמנהג קבוע כבר עד שאי אפשר לו לבטלו אפילו הכי כיון שאינם בני תורה ואין כח בידו לבטלם יש לו לעשות לעצמו בענין שלא יהיה בדבר מחלוקת עד שיוכל להחזירם מעט מעט ואם הטעות מוכרע אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' עכ"ל. ומסיים ע"ז הרדב"ז: "והדברים האלו מורים על שלימות אומרם ומיישבין את הלב ומהם אין לנטות ימין ושמאל".

חלק שני

פרק ח

ישנם ת"ח ואברכים בדורינו שישבו שנים על המדוכה הזו של הפאה נכרית ומצאו בדברי שלטי הגיבורים הרבה הוכחות מוצקות שזהו כוונתו, וגם ברמ"א שהביא את שלטי הגיבורים להלכה יש הרבה ראיות ודיוקים הכרחים מדבריו שהוא למד כך בשלטי הגיבורים שכל ההיתר הוא רק לרה"י וגם לענין "ערוה", וכן כל הקדמונים וה"מגן אברהם" שהעתיקו את דברי השלטי גיבורים והרמ"א להלכה, למדו שהשלטי גיבורים והרמ"א התירו רק לרה"י וכן לענין "ערוה" – משום ש"ערוה" זה רק גוף האשה ולא שער תלוש.

ומי שרוצה לשמוע את המהלך הברור הזה באריכות לא צריך להתבייש מהאמת, וגם אין צורך להזדהות, פשוט רק להתקשר לטלפון 5825891 – 02 בין השעות 7 בערב – 1 בלילה. ותקבלו הסבר מפורט של הראיות וההכרחים בלי שום הגבלה של זמן.

וזאת לדעת שסוגיה זו נתבררה ונתלבנה בעיון רב הרבה יותר מאלף פעמים, במשך הרבה שנים, עם הרבה מגדולי הדור שליט"א ועם הרבה ת"ח מופלגים ועוד אלפי פעמים עם חברותות מרובים, וקיימו בעצמם מ"ש הרמב"ם (באגרת השמד) וז"ל "וממה שראוי שתדעו: שהאדם אין ראוי לו לדבר ולדרוש באזני העם, עד שיחזור מה שרצונו לדבר פעם ושתים ושלוש וארבע וישנה אותו היטב – ואחר כך ידבר. וכך אמרו עליהם השלום, והביאו ראיה מלשון הכתוב: אז ראה, ויספרה, הכינה וגם חקרה [איוב כח, כז] ואחר כך: ויאמר לאדם [שם כח]. זה נאמר על מה שצריך לאדם לדבר בו בפיו, ואולם **מה שיחוק האדם בידו ויכתבהו על הספר** – ראוי לו שיחזירהו אלף פעמים אילו יתכן זה" עכ"ל.

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" יט

ולא כמו שיש כאלה חדשים לבקרים מפרסמים בכל מיני דרכים ופרסומים וכותבים דברים שלא נתבררו לא עם גדולי הדור ולא עם ת"ח מופלגים ולא עם חברותות אלא מה שהם כותבים לבד, הם מפרסמים – וצריך לזהר ולפחד מאד שלא להיכשל בהחטאת הרבים שהרמב"ם כותב בהלכות תשובה (פרק ג הלכה ו') דברים חמורים מאד וז"ל "ואלו הן שאין להן חלק לעולם הבא אלא נכרתים ואובדין ונידונין על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים, המינים וכו' ומחטיאי הרבים וכו'" – וז"ל בהלכה יי "מחטיאי הרבים כיצד, אחד שהחטיא בדבר גדול כגון ירבעם וצדוק ובייתוס, ואחד שהחטיא בדבר קל אפילו לבטל מצות עשה וכו'".

ובפרק ד (הלכה א) כתב: "ארבעה ועשרים דברים מעכבין את התשובה, ארבעה מהן עון גדול והעושה אחד מהן אין הקב"ה מספיק בידו לעשות תשובה לפי גודל חטאו. ואלו הן: (א) המחטיא את הרבים ובכלל עון זה המעכב את הרבים מלעשות מצוה, (ב) והמטה את חברו מדרך טובה לרעה, (ג) ... כל שאפשר בידו למחות באחרים בין יחיד בין רבים ולא מיחה אלא יניחם בכשלונם".

אדרבה, אם יש למי שהוא מה לענות על כל הנ"ל, אנחנו באים כאן בהצעה לכל תופסי התורה שמחפשים את האמת, אם יש אחד שיכול להתיר את הפאה בזמנינו ולענות על הקושיות שהקשו על שלטי הגיבורים שיתקשר לטלפון 5825891 – 02, ומי שיוכיח באמת את ההיתר יקבל פרס כספי של \$ 18.000 ואם הוא יביא את ההוכחה מרב או מו"צ או שהוא עצמו רב או מו"צ יקבל \$36.000 אבל להיות אמיתי, ולא כמו כאלה שאומרים יש לנו ראיות ובסוף מתברר שאין לזה אחיזה והכל מופרך.

ושתבינו – אנחנו לא מחפשים לאסור את הפאה, אדרבה הפוך – צריך למצוא דברי זכות וכמו שכותב הרמב"ם באגרותיו שהקב"ה אוהב יהודי שמדבר טוב על ישראל, וגם אנחנו חיפשנו להמליץ טוב, אבל אין שום מנוס אין שום צד להתיר.

בואו תשמעו מה שכותב הסבא קדישא הרב אלפנדרי זצ"ל אחרי שהאריך בתשובה לאסור הפאה נכרית וז"ל "לכן מפני פחד ה' והדר גאונו דיברתי על לב כמה מיראי ה' ותופשי התורה לומר להם דעיקרא דמילתא בפאה נכרית שאין להתיר וכו' חס ליבי בקרבי ומה אענה ומה אומר על אודות הזמן שהגיע לידי מדה זאת שהאנשים אשר הם צריכים לסייע על דבר כבוד השי"ת כשלו ונפלו ואין איש שם על לב ואפי' מי שתופס ספר יתלה עצמו באיזה סברא דחוויה מהפוסקים להורות היתר לעצמו ולאחרים ומקלו יגיד לו גם בוש לא יבושו ובאמת אסורה הפאה כמו שער שלה!"

נו, אתם רואים איזה מילים, "... שהאנשים אשר הם צריכים לסייע על דבר כבוד השי"ת כשלו ונפלו ואין איש שם על לב – יתלה עצמו באיזה סברא דחוויה – ומקלו יגיד לו גם בוש לא יבושו – ובאמת אסורה הפאה כמו שיער".

ב"ה בדורינו מקפידים בני התורה בכל המצוות קלה כבחמורה, ומחמירים עד הקצה האחרון בכל דבר לצאת ידי כל הדעות, איזה הידורים וחומרות וסייגים, הכל מתקבל אפי' דברים שאינם כתובים – מחמירים, אבל כשמגיעים למצות כיסוי הראש אנחנו משתוממים, מצוה דאורייתא לצניעות בנות ישראל ובזה תלויה השראת השכינה בעם ישראל, וחס וחלילה אם לא מקיימים אותה כראוי זה גורם להחטאת הרבים, סילוק השכינה ועונשים נוראים רח"ל דוקא בזה מקילים, אלא ודאי

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" כא

רואים בעליל שהיצר גייס את כל הכוחות והחיילים שלו, ואנחנו הולכים אחריו בעינים עצומות, וכמו שדרש הגאון הצדיק ר' שלום שבדרון זצ"ל לענין זה ממש שאנחנו מדברים – על פאה הוא דרש את זה, שכתוב בגמ' אמר רב הונא כל העובר עבירה ושנה בה הותרה לו! שואלת הגמ' הותרה לו? יעלה על דעתך? וכי יתכן שמשמים מתירים לו את האיסור? ומתרצת הגמ' אלא נעשית לו כהתר – עכ"ל, וידוע כשהתחילה פירצת הפאה לצאת לרה"ר זה היה בתקופת ההשכלה תקופה קשה לעם ישראל ורבים מהגדולים העלימו עין ואמרו מוטב שתהיה פאה – ופאה של פעם – מאשר תלכנה גלויות ראש לגמרי ואח"כ השפיעו המשכילים על הצאר הרוסי לגזור גזירה שבנות ישראל לא יכסו ראשיהן וכך התפשט הדבר לאט לאט כדרכו של היצר הרע עד שנעשה כמנהג ותיקין ה' ישמרינו.

בואו תשמעו איך חדרה ונתפשטה מנהג חבישת הפאות כמו שהעיד הגאון הצדיק ר' בנימין רבינוביץ זצ"ל בהסכמה לספר "דת משה וישראל" והרי מקצת מדבריו – "הנה מנהג חבישת פאה נכרית ברה"ר חדרה ונתפשטה בתוך ישראל קדושים לפני כמאה וחמישים שנה, באשמת הצאר הרוסי שגזר על ישראל לשנות לבושם ולצאת בנות ישראל פרועות ראש בשיתוף פעולה עם המשכילים מחריבי כרם בית ישראל ועל כן במצב של לית ברירה בחרו את הרע במיעוטו, גם לאחר שבטלה הגזירה נשאר המנהג מאחר שהתרגלו לזה וכך נמשך הדבר בדורות שאחריהם, עד שנשתכח המקור המשחת למנהג זה. אשר על כן הגיעה השעה שבנות ישראל עם קדוש ישתחררו מגזירות צוררי ועוכרי ישראל, ומצוה וחוב לעודדם ולהסביר להם כל הענין, בפרט לאור מה שנתגלה שיש אחרונים שכותבים שגם גדולי המתירים לא התירו פאה נכרית ברשות הרבים, וכמבואר בפנים הספר ביסודות

חלק שני

מוצקים. ולאור כל זה מצוה וחובה עלינו להסביר להם כל הנ"ל, ויחזרו עטרה ליושנה להתעטר בעטרת הצניעות, ולפום צערא אגרא (אבות סוף פ"ה) 'כי דבר מצוה או לפרוש מדבר איסור שבא לו ע"י צער, שכרו מאה פעמים יותר ממצוה אחרת שבא לו שלא בצערי' (חפץ חיים כלל א, ז), כמאמר חז"ל (אבות דרבי נתן פ"ג וי) 'לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוח'. ובזכות נשים נגאלו אבותינו ממצרים, ובזכות נשים צדקניות תהיה גם הגאולה העתידה במהרה בימינו אמן", עכ"ל.

האם לא הגיע השעה להשתחרר מגזירות צוררי ישראל, האם צריך להנציח את גזירת הצאר הרוסי, לכן חובה עלינו להסביר כל הענין, ולפרסם מה שנתגלה שהשלטי גיבורים והרמ"א לא התירו פאה נכרית ברה"ר וכמו שמבואר ביסודות מוצקים בספר הנ"ל – ואין פוסק אחד שמתיר וזה דבר שלא ידוע ומצוה גדולה לפרסם את זה לזכות הרבים, וגם להודיע את זה לרבנים שעוד לא שמעו על זה.

* * *

חז"ל רבנו עובדיה מברטנורא (במסכת אבות פרק ה משנה ז) שבעה דברים בחכם וכי "שואל כענין ומשיב כהלכה – לדבר אחד הוא נמנה כאן. והכי פירושו, התלמיד שואל כענין כלומר באותו ענין שהם עסוקים בו, ואז הרב משיב כהלכה. אבל אם ישאל התלמיד שלא כענין, הוא מביא לרב ששיב שלא כהלכה. על דרך שאמר רבי חייא לרב (שבת דף ג') כי קאי רבי בהאי מסכתא לא תשייליה במסכתא אחריתי. וכן אתה מוצא באנשים אשר היו טמאים לנפש אדם שראו את משה עוסק בהלכות הפסח ושאלו לו באותו ענין".

פרק ז

ועכשיו אני יודע שכל מי שקורא כל זאת יש לו שאלה שעומדת לו על קצה הלשון, תגיד לי! נגיד שאתה צודק אבל מה? ! אלה הרבנים שהתירו את הפאה לא יודעים את זה? ויש בהם אדמוריים ותלמידי חכמים!
התשובה לזה היא פשוטה מאוד והיא מתחלקת לשתיים כדלהלן:

התשובה הראשונה: כן! הם לא יודעים את זה! וזה פשוט מאוד – כולם חושבים, וכבר כמה דורות חושבים כך, שיש מחלוקת – יש מתירין והם השלטי גיבורים ואלו שמעתיקין אותו להלכה, ויש אוסרין והם הבאר שבע ואלו שמעתיקין אותו להלכה – ולמה חושבים כך? – מפני שכולם רואים שהאוסרין חולקין על המתירין, אז מזה ראה שיש מתירין, שאם לא כן על מי הם חולקין? ואף על פי שמי שלומד את הסוגיא הזו בשי"ס ופוסקים, רואה שהצדק עם הטענות של האוסרין, ולכן הם חולקין על השלטי גיבורים אע"פ שהוא היה ענק שבענקים כמו שביארנו לעיל, אבל בכל זאת חושבים שהשלטי גיבורים והרמ"א ועוד פוסקים שמעתיקין אותו – מתירין ברה"ר, ואפשר בכל זאת לסמוך עליהם מפני שהם גאונים עצומים ועמודי התווך של הפוסקים.

אבל כמו שהסברנו, לא יתכן כלל שהשלטי גיבורים והמעתיקין אותו להלכה לא ידעו מכל התמיהות העצומות שכל הבאים אחריהם מקשים עליהם, וכמו שכבר הסברנו שהחנות יאיר ועוד אחרונים **הסבירו בפשטות שאין שום קושיות עליהם** מפני שהם באמת מתירין רק ברה"י ולשיטתם שהם החמירו בשיער בחצר וגם כל החולקין עליהם היו לומדים כך אילו היו רק יכולים וכמו שהסברנו כבר הכל באריכות ואין צורך להכפיל, ואת המהלך הזה פשוט לא ידעו כל הדורות, וכל

מי שמעיין באחרונים רואה זאת בבירור, ולכן כולם הקשו והקשו ונשארו בתמיהות וקושיות וגם היום לא יודעים את זה ומצוה גדולה לפרסם את זה – כך אמרו גדולי הדור שכן שמעו כבר את כל זה, וזהו שאנחנו עושים. – והתורה שלנו היא תורת אמת וצריך לחפש ולרדוף אחר האמת ולכן אנחנו הצגנו הכל כאן – וכרמב"ם הני"ל שאחד מארבעה ועשרים דברים שמעכבין את התשובה הוא "כל שאפשר בידו למחות באחרים בין יחיד בין רבים ולא מיחה אלא יניחם בכשלונם". וכדי שלא לעבור על דברי הרמב"ם האלו אנו מפרסמים את כל זה.

והתשובה השניה היא – ונציג אותה בדרך שאלה: אם כל הסנהדרין של שבעים ואחד בלשכת הגזית בזמן המקדש הסיקו על איזה דבר שמותר – וכל מי ששומע, מבין לבד מסברא שזה אסור – האם מותר לו להישמע לסנהדרין ולהקל, או שאסור לו?

התשובה היא שאסור לו להקל, ובודאי שאתם תמהים הרי חז"ל אומרים על הפסוק "לא תסור מכל הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" אפי' אומר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין – ! (עיין ברש"י דברים י"ז י"א), אבל יש גמרא מפורשת אחרת שאותה לא כולם יודעים, בתחילת מס' הוריות דף ב: כתוב "גמיר ולא סביר סביר ולא גמיר", פירוש שאם אדם שומע על איזה דבר שמותר, ומבין מסברא שאסור אפי' שלא למד את הנושא, או שלמד את הנושא ויודע מהלימוד שהדבר אסור אפי' אם אינו מבין מסברא, אסור לו להישמע להקל אפי' לקול הסנהדרין הגדולה שבלשכת הגזית, ואם כן יש כאן סתירה לכאורה?!

והרמב"ן בספר המצוות (שורש הא' דף ז') מיישב שכל עוד לא דחו הסנהדרין את סברותיו וטענותיו אז אינו רשאי לשמוע להם אבל אחרי שנשאו ונתנו עמו וסתרו

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" כה

טענותיו ושבשו סברותיו, יחזור וישמע להם אפי' על ימין שהוא שמאל ושמאל שהוא ימין, ועיין בתזו"א ריש מס' הוריות שמביא להלכה את הגמ' עם דברי הרמב"ן.

ולפי זה יוצא שכל הפאות של זמנינו בין שלימה ובין חלקית בכל גודל שהוא שכל ילד וילדה מבינים מסברא שהן פריצות כשיער, אסורין – שהרי הגמ' אומרת אפי' "סביר ולא גמיר" אסור לו להישמע להקל אפי' לסנהדרין, ולפי זה מובנים דבריו של הגאון הגדול ר' גדליה נדל שליט"א שאמר "לדעתי אפילו אילו בעבר לא היה אף פוסק אחד אוסר, כיום בפאות של זמנינו לא היה אף פוסק אחד מתיר, תשאלו לכל ילדה ברחוב ותאמר **לכם אם פאה מותרת או אסורה**" – ויש לשאול – וכי ילדה היא רב שפוסק הלכה? אלא כל ילדה יודעת היטב את המציאות איך שנראין כל פאות זמנינו, והיות שכל טעם האיסור לנשואה לצאת בשיער גלוי לרה"ר הוא מטעם "פריצותא דגברי" וכמו שמבואר בראשונים וכן נלמד מדין סוטה שעשתה להתנאות בשיער כנ"ל, ממילא סברא פשוטה שהן אסורות, שהרי כל ילד וילדה יודעים שכל הפאות בזמנינו יש בהם אותו פעולת נוי ויש בהם אותו פריצות דלהתנאות כמו שער – ועוד יותר, **ולא קם חכם אחד בעולם כולו שיוכל להסביר שיש הבדל בין השער לפאה לענין "פריצותא דגברי" משום שזה נגד המציאות היום יומית שכולם יודעים היטב ומרגישים זאת במציאות שהפאות בזמנינו הם פריצות לגברים בדיוק כמו שער, ויותר** – הרי שאפי' סנהדרין היו מורין מותר, אסור היה להישמע להם, כל שכן וק"ו שכל הרבנים פסקו שפאות שנראין כשיער אסורין כנ"ל מהגאון הגדול ר' גדליה נדל שליט"א.

חלק שני

וכך הם דברי הרבנים הגאונים בכרוז שנתפרסם (כשעדיין היה מצוי להשיג פאות שאינן דומות לשער) מהגרש"ז אויערפאך זצ"ל ויבלחטי"א הגר"ש אַלְגִּישִׁיב והגרש"ה נאזנר והגר"נ קרליץ ועוד הרבה רבנים גאונים מפרסמים על פאה הדומה לשער (בחוברת "אין לך יפה מן הצניעות" עמוד 12 – ובקובץ חנוכי "הצנע לכת" בדף צ"ו שיצאו לאור ע"י "משמרת הקודש והחינוך" ו"משמרת החיים" שע"י בדי"צ דק"ק בני ברק בנשיאות הגרש"ה ואזנר שליט"א והגר"נ קרליץ שליט"א) וז"ל:

"חובת פסוי הראש באשה הוא מדאורייתא. הגאון רבי אברהם תאומים בשו"ת "חקד לאברהם" כתב: דעקר האסור הוא משום "פריצות" שהיא מתנאית לבני אדם... מאז ומעולם בא פסוי הראש להצניע, אך פיוס הפאות... גורמות במישרין להתפרקות הבושה... – מבלי משים, נהפכות נשות ישראל צנועות, משועבדות למתכנני האופנה, העושים תורתינו פלסטר, להשתמש בכלי הנועד לכסוי והצנעה, אמצעי למשיכת עין תשומת לב והכשלה". (נשם בעמוד 13 ובדף צז מובאים 8 סעיפים מדברי הרבנים הנ"ל, ובסעיף 3 נאמר מפרש שקל פאה שדומה לשער אין שום היתר.

ושם בעמוד 14 ובדף צ"ד מובא בחתימת גדולי הדור והאדמו"רים – הגרש"ה וואזנר שליט"א בעל שבט הלוי, האדמו"ר מלעלוב (זצ"ס), הגאון רבי בנימין זילבר שליט"א, האדמו"ר מספינקא (זצ"ס), אב"ד ערלויא שליט"א, הבית ישראל מגור (זצ"ס), הגאון רבי נתן געשטעטנער, האדמו"ר מויזניץ שליט"א, האדמו"ר מביאלע (זצ"ס), ועוד רבנים גאונים וז"ל:

"היות כי בעוה"ר נפרץ באחרונה שנשים נשואות לובשות פאה נכרית הדומה ממש לשער, מינים ממינים שונים לא שערם אבותינו עד שנראין כפרועות ראש ח"ו – הרינו רואים חובה לעצמנו להודיע דעת תורתנו הקדושה

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" כז

כי הדבר אסור מדינא. שאף במקומות שנהגו היתר בפאה נכרית, לא עלתה על הדעת פאות נכריות כאלו. ועבירה גוררת עבירה ובכגון זה אין שום היתר". [נקריאת גדולי הדור והאדמורי"ם הנ"ל נתפרסם ע"פ הגרשי"ה ואזנר שליט"א שצוה לפרסמו].

וְשֵׁם בסוף דף קג ע"פ הוֹרְאֵת הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁלֵמָה זְלַמֵּן אוֹיְעֶרְבָאךְ שליט"א [וצוק"ל] שְׁהוֹכִיחַ מְדַבְרֵי הַמַּהְרִי"ל דִּיסקִין וְצוּק"ל, דְּגַם הַפּוֹסְקִים שֶׁהִתִּירוּ לְבִישׁת פֶּאֶה נְכָרִית מוֹדִים שֶׁאֲסוּר שֶׁתִּרְאֶה הַפֶּאֶה כְּשֶׁעָרָה".

גם הגה"ק הסטייפֿלר זצ"ל כתב במכתבו (נדפס בקריינא דאגרתא ח"ב אגרת קכד עמוד קל"ב), ומתפלא שם על מי שהוא שכתב לו שפאה נראית כשער – וגם הזכיר את המהרי"ל דיסקין הנ"ל להלכה ולמעשה, וז"ל: – בעה"י יום עשי"ק פקודי בדרי"ח אד"ש התשכ"ה. לכבוד הנכבד ויר"ש וכו' וכו' ואם נמצא אחד מלאלפים אשר היה ציית וכמובן לעשות מלחמה עם זוגתו לקול אחד מחכמי ורבני הדור כל שכן וקל וחומר שיציית לדברי הגרי"ל דיסקין ז"ל. נכון שיתקשר מעלי עם הרב ר'... בירושלם ת"ו אשר הוא מתעסק לזכות את הרבים בעניינים אלו וכו' וכאן לא נשמע מעולם ממי שהוא שיאמר שראה פאה נכרית הנראית לבלי הכר. עכ"ל הגה"ק הסטייפֿלר.

גם הַגָּאוֹן רַבִּי חַיִּים קִנְיָבְסְקִי שליט"א אָמַר: "אִם זֶה דוֹמָה לְשֶׁעַר, זֶה אֶמֶת, זֶה סְבָרָא פְּשׁוּטָה, שְׁבִנְדָאִי אֲסוּר, זֶה לֹא מִחְלוּקֵת".

הגרש"ז אוֹיְעֶרְבָאךְ זצ"ל הִתְבַּטָּא תָּמִיד (גם הַמְשָׁיִח הַגְּר"ד סג"ל שליט"א מְזַכֵּר זֹאת בְּדַרְשׁוֹתָיו): "מֵה הֵם טוֹעֲנִים שְׁבִדוּרוֹת שֶׁבְּעֵבֶר הֵלְכוּ בְּפֹאוֹת, הָרִי הַפֹּאוֹת הֵם הֵיוּ נִרְאוֹת כְּמוֹ תָּבֵן וְקִשׁ".

ויבלחט"א הגרי"ש אָלְיָשִׁיב שליט"א לְאַחַד שְׁהַפְצִיר
 לְגִלוֹת לוֹ דַּעְתּוֹ הָאִישִׁית בְּנִדּוֹן, אָמַר: מֵה
 אַתָּה שׁוֹאֵל לְדַעְתִּי, הָאִם תִּשְׁמַע לִי – ? וְאַחַר שְׁהַפְצִיר בּוֹ
 וְאָמַר שְׁרוּצָה לְדַעַת, אָמַר לוֹ הַגְרִי"ש שליט"א: "רֹב
 הַפּוֹסְקִים אוֹסְרִים, יֵשׁ שְׁנַיִם שְׁלֶשָׁה מִתְרִים וְגַם הֵם לֹא
 נִתְכַּנְּנוּ לְפִאוֹת שֶׁל זְמַנֵּנוּ". וְהָרִי יְדוּעַ לְכָל תִּינוּק וְתִינוּקָת
 שֶׁלֹא נִמְצָא כִּיּוֹם פָּאָה אַחַת בְּעוֹלָם שְׁאִינָה נִרְאִית כְּשֶׁעַר.

וז"ל הַסֵּפֶר הַחֲשׁוּב "מִצּוֹת כִּסּוּי שַׁעֲרוֹת" לַהֲרַה"ג ר' **פִּנְחָס**
 אֵלִיהוּ פֶּאֶלֶק שְׁלִיט"א מְגִיטְסַהֶעֶד (ע' ט"ו) :
 "בְּדַבְרֵי בְּטִלְפוֹן מִכָּאֵן עִם מִי שֶׁמִּיִּצְבַּת שִׁיטְלֶעךְ (=פִּאוֹת)
 בְּבוֹרו פֶּאֶרֶק שְׁבֵאֲרַה"ב, בְּנִסְיוֹן לְהַשְׁפִּיעַ עֲלֶיהָ שֶׁאִסּוּר
 לִיִּצֵּב שִׁיטְעֵל בְּאוֹפֵן שַׁעֲרֵי נִסְתָּר מֵעֵינַי הַרּוֹאֵה שֶׁהִיא
 נִשׁוּאָה וְשַׁעֲרוֹתֶיהָ מִכּוֹסוֹת, הַשִּׁיבָה אוֹתִי שֶׁלֹּא זֶהוּ כָּל
 הַחֲכָמָה וְתַבּוּנָה שְׁבִיצִירְתָּהּ, שֶׁהֵאֵשָׁה תְּדַמָּה לְבַתּוּלָה, וְעוֹד
 הַסְּבִירָה לִי שֶׁכֹּאשֶׁר אוֹמְרִים עַל שִׁיטְעֵל שֶׁהוּא יֵפֶה מֵאֵד,
 הַכוּוֹנָה בְּבִטּוּי זֶה הוּא שֶׁהִמְתַּלְבֵּשׁ בּוֹ נִרְאִית כְּמוֹ בַּתּוּלָה
 מִמֶּשׁ, וְכֹל שֶׁהוּא יוֹתֵר כֵּךְ יוֹתֵר מְדַגִּישִׁים יוֹפֵי הַשִּׁיטְעֵל.
 וְעוֹד סִיפְרָה שֶׁהִבַּת שֶׁלָּה הִיתָה נִשׁוּאָה כְּבֵר כְּמֵה שְׁנַיִם
 וּבְנֵה כְּבֵר הִיָּה בֵּן י"ד שְׁנַיִם וְאַעֲפִי"כ דִּבְרוּ אֶתְּךָ שִׁדּוּךְ
 בְּחִשְׁבָּם שֶׁהִיא בַּתּוּלָה. אִמְרַתִּי לָהּ שֶׁלֹּא תִרּוֹמַם עֲצָמָה
 בְּזֶה דֹאֲדַרְבָּה הַסִּיפּוֹר הוּא בְּזִיוּן וְהִרְמַת יָד נֶגַד הַתּוֹרָה
 וְכֵמֵה מִיָּאוֹס וְעוֹל יֵשׁ בְּמִצַּב זֶה" עכ"ל. וְכֵךְ הוּא
 הַמְצִיאוֹת אֲצֵל כָּל הַפִּאוֹנוֹת בְּכָל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ, וְלֹא רַק
 בְּבוֹרו פֶּאֶרֶק שְׁבֵאֲרַה"ב, כִּידוּעַ לְכָל – וּבִסְקֵר שֶׁהַתְּקִיִּים
 בְּשַׁנַּת תְּשַׁנ"ח אֲצֵל כָּל יְבוֹאֵנִי וּמִפִּיצֵי הַפִּאוֹת, כּוֹלָם אִמְרוּ
 פֶּה אַחַד! שֶׁאֵין הַיּוֹם פִּאָה אַחַת בְּעוֹלָם שֶׁאִינָה דוּמָה
 לְשַׁעַר. בֵּית חֲרוּשֶׁת שִׁיִּצֵּר פִּאוֹת כֹּאֵלוֹ יִסְגֵּר מִיָּד עַל
 מִנְעוֹל וּבְרִיחַ.

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" כט

פרק י

ישנה גמי מפורסמת, במסי נזיר (דף ד:). אומר שמעון הצדיק מעולם לא אכלתי אשם נזיר טמא חוץ מפעם אחת, הגיע אליו מהדרום אדם יפה עינים וטוב רואי, ואיזה שיער יפה היה לו תלתלים, אמר לו שמעון הצדיק, בני מה ראית להשחית שיער נאה זה, אמר אותו אדם, רועה אני והלכתי לשאוב מים מן המעיין והפרצוף שלי השתקף במים וראיתי את היופי שלי, מיד קפץ עלי יצה"ר ורצה להחטיא אותי וכאילו אומר לי, תראה איזה יפה אתה, וכו' וכו' – ! מיד קפצתי ונדרתי שאגלח את השיער הזה לשמים. יהודים יקרים! הוא ידע שהגורם שהביא את היצה"ר לנסות להחטיא אותו זה השיער שעשה לו את הפנים חניניות ויפות, ועל זה הוא קפץ ואמר אם זה התוצאה של השיער אני אגלח אותו הוא לא יחטיא אותי, וזה בדיוק תואם למה שכתב בספר החינוך (מצוה שע"ד) "שהשיער מייפה את תואר האדם וחוסר השיער מפסידו" השיער מייפה את הפנים, וזהו האיסור שהתורה אסרה לאשה לגלות את השיער ברה"ר, שלא לגרום פריצות וקירוב דעת לאנשים זרים, אז איך אפשר להעלות על הדעת שע"י כיסוי של פאה נכרית של זמנינו יתקיים רצון ה' הרי הפאה נראית בדיוק כמו שיער והפאות בזמנינו הם יותר יפות משיער אמיתי וגורמות לקירוב דעת ופריצות יותר משיער.

בואו תראו מה שמעיד החפץ חיים זיע"א בהקדמה לספרו גדר עולם וזה לשונו "הנה מבואר בדברי חכמינו ז"ל גודל האיסור של האשה שיוצאה בשוק וראשה פרוע דהיינו ששערותיה מגולות בלי כיסוי מה שנשי העם אשר אנחנו יושבים בקרבו גם כן נוהרות מזה מצד

הצניעות כידוע עד שאמרו על זה שהוא איסור מהתורה",
תשמעו מה אומר כאן החפץ חיים שאפילו הגויות הבינו
שהשיער צריך כיסוי מצד הצניעות, ולנו קשה להבין...

**אף אשה עם שכל ישר לא תוכל לומר אני צנועה עם
הפאה,** היא יודעת טוב שהפאה מייפה אותה בדיוק
כמו שער ויותר, אין היום כלה אחת חרדית בכל כדור
הארץ שהולכת לבחור פאה לפני החתונה, שתקח פאה
שהיא פחות יפה מהשיער שלה, החוש יעיד שאשה חרדית
עם פאה מושכת עין יותר מאשה חילונית בגילוי ראש,
ותעיד על כך העובדה שבכל שנה נמכרות בעולם מאות
מיליונים פאות! לא ליהודים ח"ו אלא לגויות נכרות
פרוצות, מישהי מכן חושבת שגויה קונה פאה בשביל
להיות צנועה, כולם יודעים למה גויה קונה פאה, כי מה יש
לה בראש רק פריצות ופריצות, הן רוצות רק פריצות,
והפאות שמוכרים במיגזר החרדי הם בדיוק אותם הפאות
שקונות הגויות, אותם יצרנים ואותם עיצובים.

**אז איך יתכן שאשה חרדית תקנה פאה ותצא אתה
לרה"ר ותגיד שזה צנוע, זה אבסורד, זה שקר, זה
אסור כנ"ל! ושלא תבינו לא נכון, ודאי שאשה חרדית לא
מתכוונת ולא מעלה על בדיל המחשבה להחטיא את
הרבים על ידי הפאה ח"ו, ודאי שאשה כוונתה לכסות את
הראש כרצון ה', אולי היא רוצה להיראות נאה ליד
השכנות והחברות, אבל רק רגע! הרי יש גם גברים זרים
בסביבה, מה איתם? להם אין עינים? חרדים ודתיים
וחילוניים, ואדרבא חז"ל גילו לנו ככל שאדם גדול יותר גם
יצרו גדול יותר הרי זהו כל האיסור של שער, ואנחנו לא
צריכים ראיה מהגויות האלה – הפעולה של הפאה כל כך
מוחשית כמו שמש בצהרים, היא נותנת לאשה את החן
המיוחד של השער והרבה מעבר לשיער שלה.**

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" לא

ישנם נשים שטוענות: התורה אמרה כיסוי ראש, הנה כיסוי
מה זה משנה העיקר שאני מכסה את הראש, ובשיער
תלוש אין יצר הרע כל כך זה כבר לא אסור – קודם כל החוש
מעיד בדיוק הפוך, המציאות טופחת על הפנים של הטענה הזו,
המציאות הכאובה היום היא שבפאות יש יצר הרע יותר
מבשיער, שאלו לאלפי גברים מתי יש להם יותר יצר הרע, האם
כשאשה חילונית עוברת ברחוב בגילוי ראש או חרדית בפאה,
כולם ענו את האמת הכאובה שבפאה יש יותר, ואפילו חילונים
או להבדיל אלף אלפי הבדלות גויים אומרים כך, וחוף מזה, יש
לנו שאלה נוקבת יותר גדולה! תארו לכם שאשה תלבוש בגד עם
שרוולים ארוכים אבל הבגד הזה גוון הצבע והמראה שלו, דומה
וזהה לצבע הגוף בדיוק, היעלה על הדעת שאשה ששומרת תורה
ומצוות תלבש כזה בגד ותצא עם זה לרחוב ותטען אין בזה שום
בעיה העיקר שהגוף מכוסה! אף אשה שמכבדת את עצמה לא
תאמר כן, ואפיי חילונית לא תעלה על דעתה דבר כזה! ואם כן
גם לגבי כיסוי הראש, התורה אמרה לכסות את השיער בגלל
שהשער גורם לפריצות וקירוב דעת וא"כ מה יעזור אם האשה
תשים פאה נכרית סינטטית או טבעית הרי זה אותו דבר בדיוק!
זה חשבון פשוט ואין צורך להיות רב או פוסק בשביל להבין דבר
כזה, זה מציאות שכולם יודעים ומרגישים בעצמם.

ובאמת – הרי זה גמרא מפורשת במס' נזיר שהפאה
עושה את אותה הפעולה שהשער עושה, שאם
הפאה אינה עושה את אותה הפעולה של שער, הרי הבעל
יכול לטעון אני רוצה דוקא שער שזה נותן לי מה שפאה לא
נותנת, דהרי הבעל יכול לטעון אפיי אם נדרה שלא תלבש
רקמה יום אחד כני"ל – אבל לדאבונו המצב היום עקב
קצב ההשתכללויות בעולם בכל הדברים, בפלאפונים
ובמחשבים וכ"ו גם השתכללות הפאות מתקדם באופן
מדהים מיום ליום, והפאות היום יש בהם גירוי יצר הרע

הרבה יותר מעבר לשיער, כידוע ומפורסם לכל – ומי יודע מה יהיה הלאה, לאן יגיע השתכללות הפאות, האחריות רובצת עלינו – גם על הדורות הבאים יתבעו זאת מאתנו !

יש גם כאלה הטוענות טענה של צדקות כביכול שהמטפחת זזה לפעמים ומבצבץ קצת שיער וכדומה, והפאה מכסה הכל – יש הרבה לענות על זה, והרוצה שיתקשר לטלפון הנייל – וגם כל אחד יכול לעיין בעצמו בבית יוסף הלכות ק"ש (סימן ע"ה) ובשו"ע שם (סעיף ב') ובכל נושאי הכלים מפרשי השו"ע ויראה מפורש בשולחן ערוך שזה אינה טענה כלל. אולם נזכיר בקיצור שכשטענו את הטענה הזו לפני הגאון מורינו רבי שמואל אויערבאך שליט"א הוא הגיב במילים חדות באמרו: "הפאה היא הרי כולה גלויית ראש". – ובכלל אם היא מתכוונת לזה ברצינות אז שתכסה את כל הפאה כולה במטפחת ולא ייראה לה לא שיער של עצמה ולא שיער של פאה, ששער פאה אסור כמו שיער של עצמה כמו שביארנו באריכות.

אחים ואחיות מי שיש לו קצת רגישות הנפש שעדיין מרגיש משהו, צריך לחשוב על האבסורד שבדבר ולא יתכן שנשות ישראל הקדושות ישתמשו בכלי שנועד לכסוי והצנעה, אמצעי למשיכת עין תשומת לב והכשלה, לא, לא יתכן, הרי **האמהות הקדושות שלנו בכל הדורות מסרו את נפשם על קיום המצוות**, תחת גזירות ועונשי מאסר ואפי' מוות, הם לא הסתירו את קיום המצוות שלהם, ואדרבה בגלוי ולעין כל בעזות של קדושה הם בזו לכל הצוררים, ויצאו להראות לכולם – הנה, אנחנו עבדי ה' ועושים את רצונו, אני בת נאמנת לאבא שלי, לאבא שבשמים, ואנחנו נמצאים היום תהילה לה' במצב שאף אחד לא רודף אותנו, אף אחד לא מכריח אותנו ללכת בגילוי הראש, ומה אנחנו עושים מכסים את השיער וכאילו לא מכסים או שמכסים בדבר שיש יותר גירווי היצר – ה' יצילנו, איך קרה שהגענו למצב זה, שהתדרדרנו לדרגא כזו, איך קורה שאנחנו

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" לג

מתביישים במצוות התורה? ח"ו אסור להתבייש צריך להתגאות "ויגבה לבו בדרכי ה'" לא להתבייש, להראות לכולם אנחנו שומרים מצוות... – אבל מה? לא יודעים!!! פשוט חוסר ידע! – כל אחת ואחת צריכה לקחת את עצמה בידיים וכמו שהבאנו שיש מידע חדש וצריך להתעניין ולעשות הכל כדי לדעת את כל זה – לדעת את האמת, זה חיוב מן התורה, אם ישמעו על איזה סוג דג שהוא לא כשר או מסוכן אז תיכף ומיד יפסיקו לאכול את הדג הזה עד שיתעניינו ויחקרו על זה היטב כידוע לכל – קל וחומר בעניין הפאה שחוץ מהאיסור החמור של פריצות זה גם גורם להחטאת הרבים – הפריצות ברחוב שורפת את נשמות ישראל – וגם חיוב על כולם לפרסם כל זה לזכות את הרבים.

בואו נחשוב על כל מה שדיברנו, זה לא הכל אבל במה שנאמר כאן יש מספיק חומר למחשבה ולהשתנות, בואו נחשוב חשבונו של עולם, כמה הרווח בעוה"ז ובעוה"ב כנגד ההפסד בעוה"ז ובעוה"ב הרי כל החשש זה מה יגידו השכנות! החברות! איך אני אלך לארוע!? תחשבו כמה זמן יקח להם להסתכל אליך – מקסימום שבוע, אחר כך תרגישו כמה השקר הוא גדול וכמה הרווח הוא גדול, תראי שהכל עובר צייק צייק המרירות והבושה יחלפו מהר – ישאר רק הנועם, נועם המצוות והטוהר ומתיקות החיים, כך עשו אבותינו בכל הדורות, כך עשה נחשון בן עמינדב הוא קפץ לתוך המים – בזכותו כל עם ישראל נושעו גם את אחותי היקרה בואי תחשבי על זה, מה עדיף מה תגיד השכנה או מה תגיד השכינה? את היופי של הפריצות נשאיר, ועל הראש נשים מטפחת שתתן לך יופי ורן יהודי אמיתי, חן לאבא שבשמים הוא למעלה שמה בך, את הולכת בדרכי האמהות הקדושות, תחזקנה ידיכן אשריכן ואשרי חלקיכן.

חלק שלישי

פרק יא

זאת לדעת, שכל מה שהתיר השלטי גבורים את הפאה לבית וחצר לבעלה ולדין "ערוה" כנייל – זה רק בפאות שלהם אבל בדורינו שמקור השערות מארץ הודו **שנשים גוזזים אותם לשם עבודה זרה** שקורין "בודהה" והם **אסורים באיסור חמור**, של הנאה מעבודה זרה, וכמו שכתוב (דברים ז כו) "וְלֹא תֵבִיא תוֹעֵבָה אֶל בֵּיתְךָ" – "וְלֹא יִדְבֹק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן הַחֲכָס" (שם יג יח). ואין בטלים בתערובת, כדלהלן, וכל העוסקים במסחר הפאות, מהיבואנים הראשיים ועד הסיטונאים והמוכרות בחנויות לא מגלים את האמת מאיפוא מקור השערות שהם מייבאים ומוכרים, והכל עטוף בסודיות, כי הרי יש לשאול שאלה פשוטה! מאיפוא יש כל כך הרבה, מאות מיליונים שערות טבעיות של נשים? הרי בכל הפרסומים הם מפרסמים: "שער אירופה" – "100% טבעי" – "מעורב" – "שער איטלקי" וכו', אם נחשוב רגע מאיפוא זה בא, הרי כל אשה נורמלית באירופה, לא תגזוז שערותיה כדי למכור אותם להרוויח כסף, אז מאיפוא בא השיער ???

בספר "דת והלכה" שנעתיק להלן מהגמר"מ שטרנבוך שליט"א ששמע עדויות מסוחרי הפאות, וגם בכתבי עת נמצאת התשובה לשאלה זו !!!

והרי העתק חלק מתחקיר המתפרס על 6 עמודים שלמים בשבועון "משפחה" מתאריך י"ט בסיון תשס"ב, תחת כותרת ענקית "עבודה זרה בראש":

"שיער המגיע מהודו ונמכר לפאות, מקורו לפעמים טמון ב... עבודה זרה, האסורה בהנאה, כך אמרו ל"משפחה" גורמים שונים.

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" לה

סניור ג'ובאני, גוי איטלקי המתעסק בתעשיית השיער באיטליה, הסיח לפי תומו באוזני אחת היבואניות, שהשיער אותו הוא מביא מהודו, נמכר לו באמצעות כוהני דת של הבודהה – בהודו נוהגים האנשים לתרום לבית התיפלה של הבודהה כספים ומתנות. נשים עניות, שרוצות גם הן להשתתף בעבודה זרה זו, אך הן מחוסרות כל, מצאו פתרון. הן גוזזות את שערותיהן ומקריבות אותו לבודהה. כוהני הדת מוכרים את השיער לאנשים דוגמת סניור ג'ובאני, לתעשיית השיער לפאות.

ניסינו לברר את הנושא אצל יבואניות, ומסתבר שהן התנערו ממנו. אחת מהן סיפרה שהיא אכן מכירה מקרוב את סניור ג'ובאני, וביררה בעבורנו את העובדות. מסתבר שאכן כך, השיער שמגיע מהודו, הוא שיער שנמכר בשביל הבודהה, ובכסף, ייתכן, וכך יש להעריך, לא קונים בו שוקולד לאכילה, אלא חפצים לבית התיפלה ולבודהה – גם אם הפאנית אומרת לך שהשיער מגיע מאוקראינה, את יכולה לסמוך רק על מילה שלה. אין כל חותמת על אף פאה מאין מקורה, וגם אם היתה, לכי תסמכי עליה שאין היא מזוייפת. הרי אין "וועד כשרות" שיכול לחתום על כך.

הרב זאב שטיגליץ, ראש המחלקה למאבק במסיון ובכתות ב"לב לאחים", אומר שגדולי הדור קבעו כבר בעבר כי בודהיזם, זו עבודה זרה, בלי ספק – כיום הבודהיזם זו הדת הגדולה ביותר בעולם מבחינת מספר המאמינים ששייכים אליה, אף יותר מהנצרות. המרכז שלה הוא בעיקר בהודו ובטיבט, והנושא הבודהיסטי שתפס תאוצה בכל העולם הוא נושא המדיטציה על כל צורותיה. הגורו מהרישי מהש יוגו, למשל, היושב בהולנד מלמד מדיטציה מסויימת, מדציטיה טראנסצנדנטלית – אדם המקבל את הטכניקה של המדיטציה ונעשה בקי בה,

צריך להקריב מנחה למורים שמלמדים אותנו, הנקראים 'ברהמינים'. בין השאר מביאים פירות, פרחים, נרות, צעיפים, ייתכן שגם שיער. אני משער, אומר הרב שטיגליץ, שאם אכן מוקרב שיער, הברהמינים המוכרים את המנחות משתמשים בו לצורך תחזוקת ה'מקדש הבודהי'.

שיער אכן מוקרב לברהמינים למען הבודהה, כך טוענים מי שמכיר זאת מקרוב, וסניור ג'ובאני האיטלקי, עומד על דעתו, שהוא אחד מאלה שרוכשים אותו מהבודהה, ליתר דיוק מהברהמינים, "ע"כ מ"משפחה".

*

וכך גם נתפרסם בגליון "העדה" שיוצא לאור על ידי העדה החרדית בירושלים, בתאריך פרשת קרח סיון תשס"ב הוא כותב כך: - "בשבועון חרדי שיצא לאור לקראת שב"ק האחרון נחשף מימצא חמור ביותר שהביא לסערה רבה, כאשר נתברר, כי השיער המגיע מהודו ונמכר לפיאות, אותן חובשות נשים, מקורן מחפצי עבודה זרה האסור בהנאה. החשיפה נתגלתה בעקבות יבואן שיער ותיק ששמע מגוי איטלקי המתעסק בתעשיית השיער באיטליה, המסיח לפי תומו, כי השיער אותו הוא מביא מהודו, נמכר לו באמצעות כוהני דת של הבודהה.

ובכן מתברר שדרך הע"ז בהודו שאנשים תורמים כספים ומתנות לע"ז, ונשים עניות שאין להם כספים וחפצים לנדבם לע"ז, ובכל זאת רוצים לתת לע"ז, גוזזות את שערותיהן ומקריבות אותו לע"ז, וכוהני הע"ז מוכרים את השיער לסוחר שיער, דוגמת אותו יבואן איטלקי, שרוכש אותם לתעשיית השיער לפיאות - מתברר עוד שכל הפאות מקורן ממזרח הרחוק, ואין הם משיער איטלקי אוקראיני וכדו', מה שאומר שכל הפיאות מקורן מעבודה זרה של הבודהה.

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" לו

הרב זאב שטיגליץ, ראש המחלקה למאבק במסיון ובכתות ב"לב לאחים", אומר שגדולי הדור קבעו כבר בעבר כי בודהיזם, זו עבודה זרה בלי ספק – כיום הבודהיזם זו הדת הגדולה ביותר בעולם מבחינת מספר המאמינים ששייכים אליה, אף יותר מהנצרות. המרכז שלה הוא בעיקר בהודו ובטיבט – הרב שטיגליץ גם מאשר כי דרך עבודתה של הבודהה היא בכך שמנדבים למענה פירות, פרחים, נרות, צעיפים, וגם שיער. מעתה ברור הדבר שאלו הנכשלות בלבושי הפאות, גם מכניסים את העיז לביתם רח"ל.

התגלית הכתה גלים בכל בני ישראל, ואולי עם תגלית זו תימצא הדרך להסיר את הפאות הנכריות מישראל, ויחזירו עטרת הצניעות ליושנה", ע"כ מ"העדה".

*

נצטט עוד כמה ציטוטים מ"משפחה": "...לצורך הכנת התחקיר עברו כתבותינו במספר סלונים, ובחנו פאות. בשוק הפרוץ של הפאות, כשאיש אינו מפקח עליו, כולם מבטיחים שהפאה היא מ"שיער אירופאי", וכאן הגענו לשאלה טריויאלית ביותר: היכן היא אירופה? – **לא כל היבואנים הסכימו לשתף פעולה**, כפי שכבר ציינו, היו כאלה. צוות כתבות העיתון התקשרו ליבואניות פאות ברחבי הארץ והציגו עצמן כמתענינות ברכישת פאה. הן ביקשו לדעת את מקור השיער של הפאה, והתשובות היו מגוונות. המקום "אירופה" חזר על עצמו בכל התשובות. כשביקשנו להתמקד בארץ אירופאית, **נענינו בגמגומים, ולפעמים בתשובה מתחמקת**. – מ"רויאל קאסטם", כפי שמכריזה הפרסומת, ענתה פאנית בכירה: "אם מישהו יאמר לך שהשיער של הפאות שהוא מייבא מגיע מאיטליה, הוא

משקר!" הודיעה חד וחלק לכתבת, "אין מושג כזה של
"שיער אטלקי". באיטליה לא מוכרים שיער, נקודה."

מאין מגיע השיער ???

כאן לא קיבלנו תשובה חד משמעית...

הפאנית תמי, שמייבאת שיער, מאיטליה, לטענתה,
הודתה, ולאחר שכתבתנו אמרה לה שאין זה ייתכן
שהשיער מגיע מאיטליה) כי השיער מגיע מ"אירופה ממקור
סודי שאני לא מוכנה לגלות אותו, בגלל סוד מקצועי".

"מאיטליה אכן לא מגיע שיער", מסכימה גם גלית, יבואנית
פאות, בעלת חברת "גלית איטליה". "כמי שחיה
שנים רבות באיטליה, וקרובה לתעשיית השיער, אני יכולה
להעיד על כך. השיער מגיע ממקומות שונים בעולם, שרחוקים
מאירופה. אצלנו, למשל, השיער מגיע מהמזרח, והוא מעובד
במפעל שלנו באיטליה, בנוסחא סודית ומיוחדת. הסגנון
והעיצוב גם הוא איטלקי. – "אנשים מנסים לתפוס אותי
במילים" ממשיכה גלית, "ולברר האם השיער איטלקי, אני
מודיעה שלא, זה לא ייתכן שהשיער מגיע משם. רק העיבוד
של השיער הוא איטלקי, ונעשה באיטליה."

גם יבואן פאות ידוע, שרבות קונות אצלו, וביקש שלא להזכיר
את שמו, מודה שהשיער שהוא מייבא אינו אירופאי
מאיטליה או ארצות אחרות באירופה, ע"כ מ"משפחה".

*

כל זה התחיל לאט לאט כבר לפני עשרות שנים וכדרכו של
יצה"ר היום אומר לו עשה כך וכי וכמ"ש הגמר"מ
שטרנבוך שליטי"א באריכות גדולה בספרו "דת והלכה" שי"ל
בשנת תשי"ל ע"ש, וכבר אז הם העטיפו הכל בסודיות גמורה

מגן "שלטי הגבורים" והרמ"א וה"מגן אברהם" לט

וכמ"ש שם בעמוד כ"ח וז"ל :- "והמסחר כולו עטוף בסודות... ומצוי שקשה לסמוך בזה על שום סוחר אפילו חרדי", ובעמוד ל' :- "שהמסחר דשערות בשוק היום עטוף בסודות" ובעמוד מ"ח :- "וכבר הבאנו שהם עטפו המסחר דשערות בסודיות...".

ויעויין עוד שם באריכות גדולה ונעתיק משם כמה קטעים, ז"ל בעמוד כ"ח :- "מצוי שיש בזה חשש חמור טפי והיינו דתקרובות עבודה זרה ח"ו, והאי איסורא חמור מאד דהוה להרבה פוסקים אביזריהו דעבודה זרה ויהרג ואל יעבור, עיין היטב ביו"ד קנ"ה ברמ"א ושי"ך והגר"א בשם הריב"ש... ובפאות נכריות מצוי בזמנינו שנכשלין בהאי איסורא או בתערובות". ובעמוד כ"ט: "...אז מגלחין השערות ומביאים אותם לכומר שמקטיר אותם לעבודה זרה, ובזמן האחרון שיש שוק גדול בעולם לשערות, שנכריות אפילו פנויות התחילו ללבוש פאות נכריות משערות אשה, הכומרים אינם מקטירים אותם או עכ"פ רק חלק מהם, והם מוסרים השערות לסוחרים רשמיים, ומשיגים בכך הרבה כסף... ומספיק להביא לשוק עולמי שערות אדם דקות מטיב מצויין בעשרות מליוני דולרים כל שנה, וזהו המקור לשערות הודו שמצויים בשוק.

ומעדים נאמנים שמעתי שרובם משיגים בדרך הנ"ל דהיינו מתקרובות ע"ז, שחותכים מעיקרא להקטיר לע"ז, ויש בזה איסור תקרובות כמו בשחיטה לע"ז, וחמור מע"ז גופא שלע"ז של גוי יש ביטול, אבל כאן בתקרובות אין ביטול והאיסור לעולם, והנה באמונה טפילה זאת חיים בהודו יותר משלש מאות מליונים הודים, וכפי ששמעתי העם שם עד היום בכפרים אלו מדמין שהכומר מקטיר אותן, שבלאו הכי לא היו מסכימים לגלחן, וזהו הסיבה שהמוכרים או הממשלה לפעמים מכחישים שמקורם כהנ"ל, אבל הדברים ברורים ואמיתיים, והעידו לפני סוחרים שנסעו להודו לקנות שערות, ובעיניהם ראו שמשיגים אותם בדרך הנ"ל, ואסורין כתקרובות עבודה

זרה... ולאחר שעיבדו היטב מוכרים השערות כאילו הן על טהרת אירופא ביוקר אף שמעורב בו דהודו, ובאיסור עבודה זרה לא מהני ביטול... וכן לאחר שעיבדו היטב האי תערובות, אי אפשר לשום מומחה להכיר שיש כאן תערובות מהודו".

וז"ל שם בעמוד ל"ד: "ולע"ד דברים אלו מכוונים בשיטת הרמב"ם, שבריש פ"ז דע"ז ה"ב פוסק עבודה זרה ומשמשיה ותקרובת שלה וכל הנעשה בשבילה אסור בהנאה שנאמר ולא תביא תועבה אל ביתך, וכל הנהנה באחד מכל אלו לוקה שתים אחת משום ולא תביא ואחת משום ולא ידבק בידך מאומה מן החרס' ע"ש. הרי דס"ל להדיא שלוקין אם נהנה מתקרובות עבודה זרה..." וז"ל בעמוד ל"ו: "ועכשיו מאחר שנתבאר לן שהשערות מהודו אסורין מה"ת, נבאר עוד מחומר האיסור בזה, דע"ז ואביזרייהו ביהרג ואל יעבור" ובעמוד ל"ז: "יוצא מדברינו דשערות מהודו אסורין מה"ת באיסור תקרובות ע"ז, ואין להקל בהאי איסורא שחמור מאד, ויש ליזהר מכל נדנוד חשש וספק" עכ"ל.

*

כבר אמרו חז"ל מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה, ועל כן אלו הנשים הנכשלות באיסור הפריצות של פיאות זמנינו האסורות מדאורייתא, גם נלכדות באיסור חמור נוסף של אביזרייהו דעבודה זרה, מכניסים העבודה זרה לבית ושמים אותה על הראש רח"ל – ובי"ה לא אלמן ישראל ויש הרבה אנשים ונשים שלא ידעו מכל זה, וכשנודע להם הדבר הם תיכף ומיד ביערו הפאה ועברו למטפחת צנועה לעשות רצון אבינו שבשמים ואשריהן ואשרי חלקן בזה ובבא, ובזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים (סוטה יא:), ובזכותן צתידין להיגאל כדאיתא בגילקיט (רות סוף אות תר"ו) "וְאֵין הַדּוֹרוֹת נִגְאָלִין אֶלָּא בְּשִׁכְרַת נְשִׁים צְדָקְנִיּוֹת שְׂיֵשׁ בְּדוֹר".